

La semilla de la higuera sagrada

Títol original: *the seed of the sacred fig* **Direcció i guió:** Mohammad Rasoulof **Països:** França, Alemanya, Iran **Durada:** 166 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama polític **Interpretació:** Soheila Golestani, Setareh Maleki, Missagh Zareh, Mahsa Rostami **Música:** Karzan Mahmood **Fotografia:** Pooyan Aghababaei **Distribuidora:** BTeam **Estrena a Espanya:** 17/01/2025
No recomanada per a menors de 16 anys, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere
Versió original en persa, amb subtítols en català

SINOPSI

El jutge d'instrucció Iman s'enfronta a la paranoia enmig dels disturbis polítics de Teheran. Quan la seva pistola desapareix, sospita de la seva dona i les seves filles, i imposa mesures draconianes que tensen els llaços familiars a mesura que les normes socials s'ensorren. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Rasoulof, fugit de l'Iran, apareix a Canes i engrandeix la seva llegenda de cinema des de la resistència
El director presenta *The Seed of the Sacred Fig*, una immisericorde al·legoria del poder de l'individu davant la brutalitat del règim dels aiatol·làs, com a ferma candidata a la Palma d'Or.

Sempre és complicat jutjar l'obra d'un artista assetjat. La condescendència és, en el millor sentit, una alternativa de la tolerància. Però en el seu ús més comú fa mal. I fa mal tant per la posició d'impostada i ridícula de superioritat que adopta el condescendent, que també, com pel menyspreu camuflat que porta implícit cap a la víctima de tanta indulgència. Programar a la competició de Canes l'obra de **Mohammad Rasoulof**, un home obligat a fugir del seu país per culpa d'una condemna a vuit anys de presó (que inclouen assots i confiscació de béns), la blinda d'entrada contra qualsevol crítica. Això és el que fa el judici condescendent. Per això, cal evitar-ho, i, per això, el sentit del que segueix no és altre que deixar clar que ***The Seed of the Sacred Fig* (La semilla de una higuera sagrada)**, l'última pel·lícula de Rasoulof, és una obra major. I ho és per la seva valentia, el seu gest tèrbol i fins i tot la seva frontal brutalitat. **És, no ho dubteu, la pel·lícula d'un home lliure.**

Rasoulof, per situar-nos, pot presumir de ser un dels noms més destacats de la cinematografia de l'Iran sense que cap de les seves cintes s'hagi estrenat al seu país. El 2011, va presentar a Canes, a la secció Un Certain Regard, *Goodbye*, per la qual va rebre els premis a millor pel·lícula i millor direcció. Aquell mateix any va ser sentenciat amb el seu col·lega **Jafar Panahi** a sis anys de presó i una prohibició de fer pel·lícules durant 20 anys per presumpta propaganda contra el règim. Temps després, el 2020, obtindria l'Ós d'Or per *There is no evil*, premi que va haver de recollir la seva filla perquè ell estava empresonat. El seu enfrontament al règim dels aiatol·làs s'agreujaria el 2022 quan va donar suport públicament a les manifestacions que van esclatar a l'Iran després de l'esfondrament d'un edifici on van morir més de 40 persones.

Tot el paràgraf anterior és, d'una manera o altra, a la pel·lícula. S'explica la història d'un jutge d'instrucció feliç en el seu lloc de funcionari, feliç en el seu conformisme, feliç amb la seva família fora de perill dels abusos del règim que, en efecte, custòdia i defensa. Així fins que un dia la pistola a què té dret pel seu lloc de treball desapareix de casa. **Just en aquell instant, tot perilla.** Perilla la confiança dels seus caps en ell, perilla la seva carrera, perilla la seva posició i perilla la seva família formada per la seva dona, tan aparentment acomodada com ell, i les seves dues filles joves. Perill.

The Seed of the Sacred Fig està completament construïda sobre la sospita, sobre la por, sobre la indecència. El director compon de manera magistral un *thriller* a porta tancada on el que compta no és tant el que es veu com el que hi ha. **I això darrer és la més encertada aproximació a un terror que tot ho filtra.** De manera estratègica i sempre precisa, Rasoulof se les arregla per intercalar imatges reals en la seva més rotunda ferocitat d'un règim que no atén més que el seu propi fanatisme. I és aquí en la construcció pautada d'una al·legoria que, a més, és testimoni fidel on la pel·lícula s'engrandeix fins a blindar-se contra qualsevol mena de condescendència. Hem arribat.

Rasoulof explica que l'origen de la història va sorgir no en un moment precís sinó per l'acumulació de tot el que havia vist, sentit i patit "d'anys d'enfrontament amb els serveis secrets i els de seguretat". També explica que la notícia de la seva condemna dels vuit anys de presó i assots li va arribar durant la quarta setmana de rodatge i que l'angoixa es va apoderar d'ell i de l'equip fins al punt que mai van saber si acabarien la feina. **Rasoulof sap perfectament que el terror a l'Iran "ho filtra tot, els mitjans de comunicació, el carrer i les ments"**. Va haver de transferir a l'estranger el que havia rodat, va canviar els plans de rodatge, va fugir a peu per la frontera a un país veí del qual no pot dir el nom i, quan per fi va arribar a Alemanya, llavors va anunciar que havia fugit. I dit això, reflexiona: "Són els individus els que permeten la supervivència del règim. I aquí hi ha una responsabilitat". I dit això, afegeix: **"La religió a l'Iran és una ideologia política... La religió islàmica ha pres com a ostatges els iranians"**.

[...]

Luis Martínez – elmundo.es